

October 2021

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ภัคกร อุบลน้อย

พีรพัฒน์ ยางกลาง

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the Education Commons

Recommended Citation

อุบลน้อย, ภัคกร and ยางกลาง, พีรพัฒน์ (2021) "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3," *Journal of Education Studies*: Vol. 49: Iss. 4, Article 14.

DOI: 10.14456/educu.2021.72

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol49/iss4/14>

This Article is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

The Development of English Speaking Skills using a Task-based Learning Approach Focused on
Selling Local Products for the Ninth Grade Students

ภัคภร อุบลน้อย^{1*} และ พีรพัฒน์ ยางกลาง²

Pakkaphorn Ubonnoi^{1*} and Peerapat Yangklang²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 35 คน โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือการวิจัย คือ 1) แบบทดสอบทักษะการพูด 2) แบบสอบถามความพึงพอใจ 3) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง โดยหาค่าเฉลี่ย M ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD t -test dependent และวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีระดับความพึงพอใจสูงสุด มีทัศนคติไปในทางบวก โดยเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นมีประโยชน์และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

คำสำคัญ : ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, เน้นภาระงาน, สินค้าประจำท้องถิ่น

Article Info: Received 6 August, 2021; Received in revised form 29 August, 2021; Accepted 9 September, 2021

¹ ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนบ้านลาดวิทยา จ.เพชรบุรี อีเมล : pakkasine@hotmail.com

Teacher at Banlatwiththaya School Phetchaburi Email: pakkasine@hotmail.com

² อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีเมล : mlpy2008@gmail.com

The Lecturer of English at Department of English and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Email: mlpy2008@gmail.com

* Corresponding Author

Abstract

The purposes of this pre-experimental research were: 1) to compare students' average speaking skills scores before and after using a task-based learning approach focused on selling local products and 2) to study the students' satisfaction and attitude towards the task-based learning approach. Selected by purposive sampling, the samples consisted of 35 ninth graders from the school under the secondary education service area office Phetchaburi in the second semester of the 2019 academic year. The research instruments included 1) a direct speaking skills test, 2) a student satisfaction questionnaire, and 3) a semi-structured interview form. The data were analyzed by using mean, standard deviation, t-test dependent scores, and content analysis. The study found that, after using a task-based learning approach, the students' average English-speaking skill scores were higher at the .05 level of significance, with student satisfaction at the highest level. Students also showed a positive attitude towards the use of this approach because they felt that they were able to apply what they learned from the task-based session to a real-life conversation.

Keywords: speaking skills, task-based learning, local products

บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีว่าผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของเด็กไทยส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ สะท้อนจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Test หรือ O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ เช่นเดียวกับกับผลการทดสอบรายวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนแห่งหนึ่งในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรีที่มีผลการทดสอบต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศตลอด 3 ปีการศึกษา (พ.ศ. 2559-2561) มาตรฐานการเรียนรู้ที่มีปัญหามากที่สุดคือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยเฉพาะทักษะการพูด ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสาร การจัดการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมที่นักเรียนมีโอกาสฝึกพูด เช่น บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงเป็นเรื่องสำคัญมาก เมื่อนักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเกิดทักษะ และพัฒนาทักษะจนสามารถใช้ได้โดยอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติในที่สุด (Harmer, 2007) การพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดซึ่งประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) คือความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ และประโยค 2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistic competence) คือความสามารถในการใช้ภาษาตามความเหมาะสมและบริบทของสังคม 3) ความสามารถในการใช้ถ้อยความ (discourse Competence) คือ ความสามารถในการนำโครงสร้างภาษากับความหมายมาเชื่อมโยง เพื่อใช้ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดยต้องทำให้สัมพันธ์กันเพื่อสื่อความหมายได้ 4) ความสามารถในการใช้วิธีการในการสื่อความหมาย (pragmatic competence or strategic competence) คือ การใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อสามารถพูดสื่อสาร เช่น การแสดงท่าทาง การใช้คำศัพท์อื่นเพื่ออธิบายคำศัพท์เดิม (Canale & Swain, 1980)

ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารระดับต่ำหรือระดับสัมฤทธิ์ทางภาษาที่ต่ำของนักเรียนมักสะท้อนให้เห็นว่าการเรียนการสอนอาจไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ รูปแบบ กระบวนการสอน เนื้อหา และกิจกรรม ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนา ผู้สอนอาจเน้นหนักไปที่องค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งมากเกินไป เช่น เน้นไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา แต่ไม่ใส่ใจองค์ประกอบด้านภาษาศาสตร์สังคม เป็นต้น นอกจากนี้เนื้อหาหรือกิจกรรมเป็นเรื่องไกลตัว นักเรียนไม่มีความคุ้นเคย ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน จึงไม่เห็นถึงประโยชน์ ไม่มีความสนใจ และขาดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ

เป็นที่ทราบกันดีว่าแรงจูงใจถือเป็นปัจจัยที่สำคัญมากในการเรียนการสอนทางด้านภาษา การเพิ่มความน่าสนใจและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จึงเป็นเรื่องที่จำเป็น (คมชัดลึก, 2560; จารึก อะยะวงศ์, 2556; พีรพัฒน์ ยางกลาง, 2556) การสอดแทรกเนื้อหาเรื่องราว กิจกรรมที่เกี่ยวข้องหรือส่วนหนึ่งที่สำคัญในชีวิตประจำวันของนักเรียน ก็นับเป็นกลวิธีหนึ่งในการสร้างความสนใจและสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ถูกนำมาใช้บ่อย

แนวคิดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (task-based learning)

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มอบโอกาสให้นักเรียนได้สร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะผ่านการปฏิบัติและฝึกฝนที่ได้รับความนิยมมากแนวคิดหนึ่งก็คือ แนวคิดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (task-based learning) ได้มีบทบาทและความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนทางภาษามาโดยตลอด เพราะนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติภาระงานจริง ทำให้เกิดการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและยังสอดคล้องกับการจัดเนื้อหาสาระในการเรียนให้เป็นที่ที่นักเรียนคุ้นเคย (topic familiarity) นอกจากนี้จะช่วยลดความกังวลในการฝึกใช้ภาษาแล้ว ยังส่งเสริมให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะดึงความรู้ประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ในโลกความเป็นจริงมาใช้ในการผลิตภาษาเพื่อสื่อสารหรือทำภาระงานที่ตนได้รับมอบหมายจนสำเร็จ (Ekler & Cinkara, 2018; Kazemi & Zarei, 2015)

Willis (1996) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงาน ดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (pre-task) ผู้สอนเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาให้แก่ นักเรียน เช่น การระดมสมอง (brainstorming) การสอนคำศัพท์โดยใช้แผนผังความคิด (mind mapping) เพื่อกระตุ้นความรู้เดิมของนักเรียน จากนั้นผู้สอนกำหนดภาระงานที่จะต้องปฏิบัติให้แก่ นักเรียน
2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (task cycle) เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการทำภาระงาน โดยทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเพื่อทำชิ้นงานให้สำเร็จ จากนั้นทุกคนในกลุ่มร่วมกันวางแผนการนำเสนอชิ้นงานต่อชั้นเรียน
3. ขั้นมุ่งเน้นภาษา (language focus) นักเรียนและผู้สอนร่วมกันวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและปัญหาที่เกิดขึ้น จากนั้นผู้สอนและนักเรียนช่วยกันแก้ไขปัญหา ทบทวนและฝึกฝนข้อผิดพลาดทางภาษาเพื่อให้มีความเข้าใจในการใช้ภาษามากขึ้น

การจัดการเรียนที่เน้นภาระงานมีจุดเด่น คือ 1) ผู้สอนสามารถเลือกเนื้อหาการเรียน โดยจำลองสถานการณ์ในชั้นเรียนและกำหนดชิ้นงานที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของสิ่งที่เรียนและทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน 2) เพื่อเป็นสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียน การสอนหลักไวยากรณ์และการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาจะเกิดขึ้นหลังปฏิบัติชิ้นงานสำเร็จ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความกังวลขณะปฏิบัติภาระงาน 3) ส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้ภาษาอย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ส่วนผู้สอนมีหน้าที่ให้คำปรึกษา 4) ส่งเสริมสนับสนุนการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คนเรียนเก่งช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า (Ellis, 2003; Littlewood, 1981; Nunan, 2004; Prabhu, 1987; Willis, 1996)

ในการตอบโจทย์หรือแก้ปัญหา นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จนทำให้ขาดแรงจูงใจในการเรียน การสอดแทรกเนื้อหาสาระเกี่ยวกับสินค้าประจำท้องถิ่นในอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี จึงมีความน่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนในโรงเรียนบ้านลาดวิทยามาจากครอบครัวที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และมีอาชีพเสริมคือ ทำขนมหวาน นักเรียนมีความสนใจในเรื่องการประกอบอาชีพเพราะสามารถทำรายได้ให้กับตนได้ เมื่อนักเรียนเห็นถึงประโยชน์ที่จะเกิด จึงเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้และฝึกฝน เป็นไปตามแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) คือ แรงจูงใจที่ต้องการเรียนภาษาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพสร้างรายได้และสอดคล้องกับภูมิลำเนาถิ่นฐาน ได้รับประสบการณ์ (experience) นอกจากนี้ เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นยังกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้คำชักชวน ให้คำแนะนำ คำชี้แจงเกี่ยวกับสินค้า เจรจาต่อราคาตอบรับหรือปฏิเสธการต่อราคากับลูกค้าอย่างเหมาะสม ซึ่งตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัดที่สถาบันทดสอบทางการศึกษา

แห่งชาติ (องค์การมหาชน) (สทศ.) เร่งให้โรงเรียนบ้านลาดวิทยาทำการพัฒนา กล่าวได้ว่าเนื้อสาระเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น นอกจากจะตรงกับสิ่งที่นักเรียนสนใจ ใกล้ตัวและเป็นประโยชน์กับนักเรียน สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัดที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ยังตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัดที่โรงเรียนควรได้รับการพัฒนาอีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, 2558, 2560ก; Gardner & Lambert, 1972 as cited in Porkaew, 2004; Thompson & Millington, 2012)

ในงานวิจัยนี้จึงต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ฝึกการทำงานเป็นทีม กระตุ้นให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก เกิดความมั่นใจในสิ่งที่ตนเองสนใจและรู้สึกรู้ว่าเป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพของตนเอง สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต เมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน จึงส่งผลดีต่อทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ทางภาษา นำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดที่ดีขึ้นโดยผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน และยังเป็นการปลูกฝัง สร้างความตระหนัก ความภูมิใจในท้องถิ่นให้กับนักเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบูรณ์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลองพื้นฐาน (pre-experimental research) แบบ one-group pretest-posttest design ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าได้แบ่งเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการวิจัย ทบทวนแนวคิดทฤษฎี ศึกษาคำอธิบายรายวิชา มาตรฐานตัวชี้วัดที่ควรได้รับการพัฒนาเป็นพิเศษ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวางแผนออกแบบเครื่องมือ

1.1 ศึกษาคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๒3102 มัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้และการประเมินผล โดยรายวิชานี้มุ่งเน้น อาชีพ ประสบการณ์ การเลือกซื้อสินค้าอย่างฉลาด การเชิญชวน การตอบรับและการตอบปฏิเสธ และการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง

1.2 ศึกษาผลการทดสอบ (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ปีการศึกษา 2559-2561) ศึกษา มาตรฐานตัวชี้วัดตามที่สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) (สทศ.) ได้แจ้งว่า โรงเรียนที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ควรเร่งพัฒนามากที่สุด ได้แก่ มาตรฐาน ตัวชี้วัด ต 1.1, 1.2, 1.3, 2.1 และ 2.2 ซึ่งเป็นมาตรฐานการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำอธิบายตามสถานการณ์ พูดแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ได้ข้อสังเกตว่าเป็นมาตรฐานการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสร้างและพัฒนาเครื่องมือ นำผลการศึกษาจากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเครื่องมือ ประเมินความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) หาค่าดัชนีความสอดคล้องและประสิทธิภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในด้านการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บทเรียนและแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นจำนวน 4 แผน เนื้อหาในแต่ละบทเรียนได้ถูกออกแบบให้สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัดและสาระเรียนรู้แกนกลางตามหลักสูตรแกนกลาง

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เน้นไปที่มาตรฐานตัวชี้วัด ต 1.1, 1.2, 1.3, 2.1 และ 2.2 โดยบูรณาการกับเนื้อหาสาระการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปตามวิธีการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานของ Willis (1996) A Framework for Task-based Learning ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอเพิ่มอีก 2 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมความพร้อม (warm up) และขั้นสะท้อนกลับ (self-reflection) ผลการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า บทเรียนและแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับ 1.00 ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.2 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

2.2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งสร้างขึ้นตามแนวทางของ Heaton (1990) และ Valette (1977) คือการใช้รูปภาพสินค้าประจำท้องถิ่น จำนวน 6 รูป (ขนมตาล ขนมทองม้วน น้ำตาลสด น้ำตาลสด โดนดทอด ชมพู่เพชรสายรุ้ง และละมุด) และสถานการณ์เกี่ยวกับการค้าขาย จำนวน 3 สถานการณ์ ภายในแต่ละสถานการณ์ ผู้เรียนจะต้องอธิบายสินค้า ชักชวนให้ซื้อ ตอบรับและปฏิเสธการต่อราคา ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้จากบทเรียนทั้ง 4 บทเรียน คือการพูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ และตรงตามมาตรฐานตัวชี้วัดและสาระเรียนรู้แกนกลางตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยเน้นไปที่มาตรฐานตัวชี้วัดที่ควรพัฒนามากที่สุด ซึ่งได้แก่ มาตรฐาน ต 1.1, 1.2, 1.3, 2.1 และ 2.2 ซึ่งแบบทดสอบนี้เป็นการวัดผลทางตรง (direct test) นักเรียนสุ่มจับรูปภาพสินค้าประจำท้องถิ่น จากนั้นสุ่มสถานการณ์และทำการทดสอบการพูด ซึ่งใช้เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามทฤษฎีและแนวคิดของ Bartz (1979), Canale and Swain (1980) และ Taylor (1983, อ้างถึงใน หริศศักดิ์ พลตรี, 2558) ได้แก่ 1. คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา 2. ความคล่องแคล่ว/ใช้เวลา 3. การออกเสียง 4. ความเหมาะสมในการใช้ภาษา (sociolinguistic competence) 5. ความสามารถในการประยุกต์ใช้ภาษาในการสื่อสาร (pragmatic competence) มีระดับคะแนน คือ 1-4 คะแนน คะแนนรวม 20 คะแนน เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดแต่ละข้อถูกออกแบบให้สะท้อนมาตรฐาน ต 1.1, 1.2, 1.3, 2.1 และ 2.2 ในการทดสอบหลังเรียนนักเรียนจะต้องสุ่มจับสลากสถานการณ์และภาพสินค้าในท้องถิ่นใหม่อีกครั้ง ถึงแม้ว่านักเรียนจับได้สถานการณ์หรือสินค้าที่ไม่ตรงกับตอนที่ทดสอบก่อนเรียน แต่นักเรียนจะได้รับการวัดและประเมินผลตามมาตรฐานตัวชี้วัดเดียวกัน เพราะทั้ง 3 สถานการณ์ตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัด ต 1.1, 1.2, 1.3, 2.1 และ 2.2 และสอดคล้องกับเกณฑ์การให้คะแนนหัวข้อความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistic competence) และความสามารถในการใช้วิธีการในการสื่อความหมาย (pragmatic competence or strategic competence) และจากการประเมินความถูกต้องของเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า แบบทดสอบทักษะการพูดมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับ 1.00 ถือว่า มีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.2.2 แบบสอบถามระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น จำนวน 15 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหาสาระของบทเรียน 2) ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน และ 3) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นตามวิธีของ Likert Scale ที่ใช้มาตรประมาณค่า 5 ระดับ กล่าวคือ ระดับ 5 เท่ากับพึงพอใจมากที่สุด และ ระดับ 1 เท่ากับพึงพอใจน้อยที่สุด และมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับ 1.00 ถือว่า มีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.2.3 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) เป็นแบบคำถามปลายเปิดเพื่อสอบถามทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น จำนวน 5 ข้อ คือ 1) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นมีประโยชน์หรือไม่ อย่างไร 2) บทเรียนหรือ

กิจกรรมใดที่นักเรียนชื่นชอบมากที่สุด 3) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากเพียงไร 4) นักเรียนเผชิญปัญหาได้บ้างระหว่างเรียน และ 5) จุดเด่นและจุดด้อยของการจัดการเรียนรู้ในความคิดเห็นของนักเรียนมีอะไรบ้าง และมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับ 1.00 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างนี้ใช้กับนักเรียนที่มีผลการทดสอบทักษะการพูดในระดับสูงจำนวน 5 คน และในระดับอ่อนจำนวน 5 คน รวมทั้งหมด 10 คน เป็นการสัมภาษณ์ด้วยภาษาไทย โดยทำการสัมภาษณ์หลังจากทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้ว

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 มีจำนวน 35 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 1 เนื่องจากเป็นนักเรียนที่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าเรียนในห้องเรียนที่ 1 ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงมีระดับผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกัน เมื่อจบการเรียนรู้ นักเรียนที่อยู่ในระดับเก่งจำนวน 5 คน และนักเรียนที่อยู่ในระดับอ่อนจำนวน 5 คน จะถูกคัดเลือกเพื่อสัมภาษณ์ การดำเนินการทดลองใช้เวลา 6 สัปดาห์ จำนวน 12 คาบ โดยแบ่งเป็นระยะเวลาก่อนการทดลอง (pre-test) 2 คาบ ระยะเวลาในการทดลอง 8 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (post-test) 2 คาบ

3.1 ทดสอบการพูดก่อนเรียน นักเรียนจับสลากเลือกสถานการณ์มา 1 สถานการณ์ โดยเป็นสถานการณ์ที่กระตุ้นให้นักเรียนพูดการอธิบายสินค้า การชักชวนให้ซื้อ การตอบรับและปฏิเสธการต่อราคา ซึ่งตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้ที่โรงเรียนควรพัฒนามากที่สุด ต่อจากนั้นสุ่มจับรูปภาพสินค้าประจำท้องถิ่นของอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี มา 1 รูป มีเวลาเตรียมตัว 1-2 นาที นักเรียนจะต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสินค้าประจำท้องถิ่นที่ตนเองสุ่มมาได้ให้สอดคล้องและเป็นไปตามสถานการณ์ที่ตนเองจับสลากได้ เวลาในการทดสอบ 1-2 นาที ทำการบันทึกวิดีโอภาพและเสียงเพื่อประกอบการให้คะแนน ใช้ประเมิน 3 ท่านคือ ผู้วิจัยและครูตำแหน่งชำนาญการพิเศษ 1 ท่าน และเจ้าของภาษา (native speaker) 1 ท่าน คะแนนจากกรรมการแต่ละท่านคือ 20 คะแนน รวมทั้งหมด 60 คะแนน

3.2 ดำเนินการทดลองใช้การจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนที่เข้าร่วมวิจัยกับนักเรียนที่เป็นตัวอย่าง จำนวน 4 แผน รวมทั้งสิ้น 12 คาบ 6 สัปดาห์ โดยมีขั้นตอนการสอนที่เน้นภาระงานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นตอนเตรียมพร้อม (warm up) ผู้สอนใช้เพื่อกระตุ้นความสนใจ ลดความกังวล และเป็น การกระตุ้นนักเรียนและเตรียมความพร้อมในความรู้เดิมมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (pre-task) ผู้สอนเตรียมความพร้อมทางภาษาให้แก่ นักเรียนด้วยการให้นักเรียนทุกคนดูบทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอำเภอบ้านลาดชื่อบทความว่า Famous Local Products in Banlat District, Phetchaburi ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นคำศัพท์ที่จำเป็นที่จะต้องใช้ในการปฏิบัติภาระงาน จากนั้นผู้สอนให้นักเรียนทำภาระงาน คือ การทำโปสเตอร์นำเสนอสินค้าประจำท้องถิ่น

ขั้นที่ 3 ขั้นปฏิบัติงาน (task cycle) นักเรียนแต่ละกลุ่มลงมือผลิตโปสเตอร์นำเสนอสินค้า นักเรียนจะต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น โดยมีผู้สอนเป็นผู้สังเกต จดบันทึกสิ่งที่ เป็นข้อผิดพลาด เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัยหรือต้องการความช่วยเหลือผู้สอนสามารถช่วยเหลือหรืออธิบายได้ แต่จะไม่มี การแก้ไขหรือขัดจังหวะในตอนที่นักเรียนกำลังทำภาระงาน จากนั้นนักเรียนช่วยกันวางแผนในการนำเสนอโปสเตอร์ของตนเอง ในขั้น planning ต่อไปคือขั้น report ครูสุ่มเรียกนักเรียน ออกมานำเสนอที่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นมุ่งเน้นภาษา (language focus) ผู้สอนยกประเด็นที่ จดบันทึกได้จากขั้น task cycle เพื่อพิจารณาข้อผิดพลาดและปัญหาที่เกิดขึ้น จากนั้นนักเรียนและผู้สอนช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษา โดยการฝึกฝนเพิ่มเติมเพื่อให้มีความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 *ขั้นสะท้อนกลับ (self-reflection)* ผู้สอนให้นักเรียนนำเสนอโปสเตอร์ของตนเองอีกครั้ง แต่นักเรียนจะได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียน นักเรียนนำผลสะท้อนกลับที่ได้จากผู้สอนในขั้น language focus ไปปรับปรุงและฝึกฝนพูดอีกครั้ง และบันทึกเป็นภาพเคลื่อนไหวของตนเอง

3.3 หลังจากเรียนครบทุกบทเรียน ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกันกับก่อนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน พร้อมบันทึกเทปวิดีโอ และหาค่าเฉลี่ยเพื่อเก็บบันทึกผลคะแนนไว้ จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น จากนั้นผู้วิจัยสุ่มนักเรียนที่มีผลการทดสอบทักษะการพูดในระดับสูงจำนวน 5 คน และในระดับอ่อนจำนวน 5 คน แล้วจึงสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิดจำนวน 5 ข้อคำถาม เพื่อศึกษาทัศนคติของของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ซึ่งจะนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล นำผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบเพื่อวิเคราะห์ผลการทดลองว่าเป็นไปตามสมมติฐานหรือไม่ โดยใช้สูตรคำนวณ t -test dependent ที่ระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนโดยหาค่าเฉลี่ย M ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียน ตลอดจนวิเคราะห์ผลการทดลองร่วมกับมาตรฐานตัวชี้วัดตามที่กำหนดในรายวิชาและมาตรฐานตัวชี้วัดจากการทดสอบ O-NET ที่โรงเรียนที่เข้าร่วมวิจัยกำลังมีปัญหาและควรได้รับการพัฒนามากที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1

เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	SD	t	df	P
ก่อนเรียน	35	60	34.03	9.208	-12.332	34	0.00
หลังเรียน	35	60	45.94	6.860			

หมายเหตุ : * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 1 พบว่า คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 34.03 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD เท่ากับ 9.21 ในขณะที่คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 45.94 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD เท่ากับ 6.86 ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน สรุปได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนก่อนและหลังเรียนจากกรรมการ 3 ท่าน มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงระหว่างกรรมการโดยใช้ Cronbach's alpha พบว่าค่าความเที่ยงระหว่างกรรมการในการทดสอบก่อนเรียนอยู่ที่ 0.978 และหลังเรียนอยู่ที่ 0.911 ซึ่งสูงกว่า 0.70 จึงถือว่า ความเที่ยงระหว่างกรรมยอมรับได้ (acceptable)

เนื่องด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษถูกออกแบบตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่โรงเรียนที่เข้าร่วมวิจัยควรได้กับการพัฒนา ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่า ในแต่ละมาตรฐานตัวชี้วัดที่มีปัญหาได้รับการพัฒนาด้วยหรือไม่ จึงนำผล

คะแนนทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคน มาวิเคราะห์เจาะจงลงไปว่าเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อนั้นตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัดใดบ้าง พบว่าจากเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดจำนวน 5 ข้อ ตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัดที่โรงเรียนที่เข้าร่วมวิจัยควรเร่งพัฒนาเพียง 4 ข้อ เพราะเกณฑ์การให้คะแนนหัวข้อที่ 2 ด้านความคล่องแคล่ว/การใช้เวลาไม่ตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัดที่ต้องเร่งพัฒนา ซึ่งในแต่ละหัวข้อมีระดับคะแนนคือ 1-4 คะแนน และเนื่องด้วยมีกรรมการผู้ประเมินทั้งสิ้น 3 ท่าน ทำให้มีคะแนนเต็มคือ 12 คะแนน ได้ผลปรากฏดังต่อไปนี้

ตาราง 2

เปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสะท้อนมาตรฐานตัวชี้วัดที่โรงเรียนบ้านลาดวิทยากำลังมีปัญหของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น

เกณฑ์การให้คะแนน รายละเอียด	มาตรฐานตัวชี้วัดที่ โรงเรียนบ้านลาดวิทยา ต้องพัฒนา	M		t	df	P	อันดับ
		ก่อน	หลัง				
ข้อที่ 1: ด้านคำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้างภาษา	ตรงกับมาตรฐานตัว ชี้วัด ต 1.1 และ ต 2.2	6.97	8.86	-6.655	34	0.00	4
ข้อที่ 2: ความคล่องแคล่ว/ใช้เวลา	ไม่ตรงมาตรฐานตัวชี้วัด	-	-	-	-	-	-
ข้อที่ 3: ด้านการออกเสียง	ตรงกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด ต 2.1	6.74	8.91	-8.126	34	0.00	3
ข้อที่ 4: ด้านความเหมาะสมใน การใช้ภาษา (sociolinguistic competence)	ตรงกับมาตรฐานตัว ชี้วัด ต 1.1 ต 1.2 ต 2.1	6.86	10.00	-11.952	34	0.00	1
ข้อที่ 5 : ด้านความสามารถ ในการประยุกต์ใช้ภาษาใน การสื่อสาร (pragmatic competence)	ตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัด ต 1.2 ต 1.3 ต 2.1	6.23	9.37	-11.286	34	0.00	2

หมายเหตุ : * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00

ข้อมูลจากตาราง 2 พบว่า อันดับที่ 1 คือคะแนนด้านความเหมาะสมในการใช้ภาษา (sociolinguistic competence) ซึ่งตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัด ต 1.1 ต 1.2 ต 2.1 อันดับที่ 2 คือคะแนนด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้ภาษาในการสื่อสาร (pragmatic competence) ซึ่งตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัด ต 1.2 ต 1.3 ต 2.1 อันดับที่ 3 คือคะแนนด้านการออกเสียง ซึ่งตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัด ต 2.1 และอันดับที่ 4 คือคะแนนด้านคำศัพท์ ส่วนวนและโครงสร้างทางภาษา ซึ่งตรงกับมาตรฐานตัวชี้วัด ต 1.1 และ ต 2.2 มีค่าคะแนนที่สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 ทั้ง 4 ด้าน

กล่าวโดยสรุปหลังจากที่นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น นอกจากนักเรียนจะมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ในส่วนของมาตรฐานตัวชี้วัดที่โรงเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยกำลังมีปัญหาและควรได้รับการพัฒนานั้น พบว่ามีคะแนนสูงขึ้นทุกมาตรฐานตัวชี้วัดเช่นเดียวกัน

ผลการศึกษาดตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจและทัศนคติของของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ได้ผลดังต่อไปนี้

ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น รวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.45$, $SD = 0.57$) โดยอันดับที่ 1 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ อันดับที่ 2 ด้านเนื้อหาสาระของบทเรียน และอันดับที่ 3 ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น

ด้านทัศนคติ พบว่า เด็กเก่งและเด็กอ่อนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนในครั้งนี้ไปในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือ เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นมีประโยชน์ และชอบบทเรียนที่ 3 และ 4 มากที่สุด เพราะได้ลงมือค้าขายสินค้าจริง นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแจ้งว่าในระหว่างเรียนพบปัญหาด้านคำศัพท์ที่ตนเองไม่ถนัดและมีเวลาในการทำกิจกรรมไม่เพียงพอ จุดเด่นของบทเรียนคือนักเรียนสามารถนำความรู้และทักษะการพูดไปใช้ค้าขายสินค้าได้จริง สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้จริง และเป็นบทเรียนที่มีความสนุกสนาน สำหรับจุดด้อยพบว่า นักเรียนเห็นว่าบทเรียนมีความยากเกินไป และมีเวลาทำกิจกรรมน้อยไป ในส่วนที่นักเรียนกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนมีความเห็นต่างกันเล็กน้อยคือ นักเรียนกลุ่มเก่งร้อยละ 80 มีความคิดเห็นที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้มาก ในขณะที่นักเรียนระดับอ่อนร้อยละ 100 มีความคิดเห็นที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมาก ในภาพรวมนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อบทเรียน และรู้สึกว่าการเรียนดังกล่าวมีความน่าสนใจ ตนเองมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า สะท้อนให้เห็นประสิทธิภาพผลของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานดังต่อไปนี้

1.1 การจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ส่งเสริมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ โดยเริ่มจากการกระตุ้นให้นำความรู้เดิมมาใช้ ซึ่งทักษะการพูดเป็นทักษะที่ต้องการการฝึกฝนเพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยและสามารถสื่อสารได้ในที่สุด การที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติภาระงานจริงโดยใช้ภาษาอย่างอิสระและมีเป้าหมาย โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำอย่างสร้างสรรค์ ไม่ตำหนินักเรียนเมื่อมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ส่งเสริมความสำเร็จของนักเรียนให้รู้สึกปลอดภัย โดยเฉพาะนักเรียนที่เป็นเด็กอ่อน (Albino, 2017; Thompson & Millington, 2012; Willis, 1996) สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และเมื่อนักเรียนได้ใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ทำให้รู้สึกว่าได้ใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ หริศศักดิ์ พลตรี (2558 และ Munirah and Muhsin (2015) ที่ระบุว่า นักเรียนจะนำทักษะการพูดนี้ไปใช้นอกห้องเรียนหรือในชีวิตจริงเนื่องจากมีความมั่นใจในการพูดของตนเองมากขึ้นและสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

1.2 เนื้อหาสาระในบทเรียนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นในอำเภอบ้านลาด ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ใกล้ตัวนักเรียนและตรงกับ Willis (1996) ที่กล่าวว่ารูปแบบการสอนที่เน้นภาระงานนั้นจะมุ่งเป้าหมายในการสื่อสารเป็นหลัก (goal-oriented activity) นักเรียนต้องการบรรลุเป้าหมายของภาระงานที่ต้องทำและใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น ดังนั้นจึงใช้ทุกวิธีการในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาในการสื่อสาร มีการเชื่อมโยงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง ซึ่งในที่นี้ก็คือเนื้อหาเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น การจัดให้ภาระงานมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงบริบทที่ใกล้ตัวที่คุ้นเคยและความเข้าใจของตนเองมาใช้ในการปฏิบัติภาระงานอย่างมีแรงจูงใจ ซึ่งตรงกับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) ที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อจะให้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพต่อไป (Gardner & Lambert, 1972 as cited in Porkaew, 2004; Thompson & Millington, 2012) เมื่อนำมาประกอบกับขั้นตอนการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานที่ออกแบบมาอย่างเป็นระบบ จึงทำให้นักเรียนเกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับ

การฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านตัวภาระงานที่ครูเป็นผู้มอบให้อย่างเป็นธรรมชาติและไม่รู้สึกกังวล ผลคะแนนที่เพิ่มขึ้นสะท้อนให้เห็นการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนที่เป็นผลเชิงบวกของเนื้อหาในบทเรียน และกิจกรรมที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคย ผลวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผ่านมาที่ได้ศึกษาผลของเนื้อหา บทเรียนและกิจกรรมที่ผู้เรียนคุ้นเคยต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ Schmidt-Rinehart (1994), Yazdanpanah (2007), Gilakjani & Ahmadi (2011), Kazemi & Zarei (2015), Qiu, X. (2019), and Ghasemi & Mozaheb (2021) กล่าวคือ ความคุ้นเคยของผู้เรียนกับหัวข้อเนื้อหา บทเรียนและกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดเตรียมให้สามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนในฐานะภาษาต่างประเทศได้ โดยผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ ประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่กำลังเรียนรู้เพื่อทำความเข้าใจหรือแก้ไขปัญหา ผู้เรียนอาจมีการปรับเปลี่ยนเทียบเคียงความรู้ และประสบการณ์ให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันที่อาจแตกต่างจากที่เคยเรียนรู้มาแล้ว โดยมีครูทำหน้าที่สนับสนุน ช่วยเหลือ ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความรู้และทักษะได้ นอกจากนี้รูปแบบการเรียนการสอนในงานวิจัยนี้ยังทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษและมีแรงจูงใจในการฝึกพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เมื่อนักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนจึงสามารถสื่อสารในชีวิตจริงของตนเองได้ นอกจากนี้ยังตอบสนองนโยบายเตรียมพร้อมเด็กไทยในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ (experience) จากแหล่งจัดประสบการณ์จริง และนำไปต่อยอดเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นหรือใช้ประกอบอาชีพ และสร้างความตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของทรัพยากรในท้องถิ่นของตนเอง(กระทรวงศึกษาธิการ, 2558)

2. ผลวิจัยข้อที่ 2 พบว่าระดับความพึงพอใจและทัศนคติของนักเรียน สะท้อนให้เห็นประสิทธิภาพผลของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานดังต่อไปนี้

2.1 ระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

2.1.1 ด้านประโยชน์ที่ได้รับได้ค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ 1 เป็นเพราะนักเรียนรู้สึกว่าได้เรียนรู้ในสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตจริง บทเรียนมีเนื้อหาสาระที่ตรงกับอาชีพของครอบครัว จึงรู้สึกว่าได้ประโยชน์มากกว่าคนที่ไม่รู้ สอดคล้องกับ กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551) ที่ระบุว่า ผู้ที่มีความรู้ในภาษาอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษได้ดี จึงจะได้เปรียบในด้านการสื่อสารหรือประกอบอาชีพ

2.1.2 ด้านเนื้อหาสาระของบทเรียน ได้ค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ 2 เนื้อหาสาระในทุกบทเรียนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัว โครงสร้างทางภาษาจึงเป็นประโยชน์และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริง ทำให้นักเรียนเกิดความท้าทายในการใช้ภาษาเพื่อการซื้อขายในสถานการณ์เสมือนจริง นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและ ได้ใช้ภาษาอย่างอิสระในการสื่อสาร

2.1.3 ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น ได้ค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ 3 ต้องช่วยกันทำภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ เช่น ช่วยกันออกแบบและทำโปสเตอร์นำเสนอ สินค้าของตนเอง ได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม การได้ลงมือปฏิบัติงานจริง ทำให้นักเรียนต้องใช้ทักษะในการแก้ปัญหา เป็นเหตุผลที่ทำให้นักเรียนรู้สึกได้ว่าตนเองมีประสบการณ์มากขึ้น

2.2 ผลการศึกษาทัศนคติของนักเรียนประเด็นที่นักเรียนในระดับเก่งและนักเรียนในระดับอ่อนมีความเห็น สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันคือการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นมีประโยชน์มากที่สุด นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่าตนเองมีความมั่นใจ มีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากกว่าเดิม เพราะมีการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นกันเอง ทำให้นักเรียนรู้สึกเป็นอิสระ นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและไม่รู้สึกเบื่อ เนื้อหาใน บทเรียนตอบสนองต่อความสนใจของนักเรียน (Willis, 1996) ประกอบกับการให้นักเรียนได้กลับไปฝึกตนเองอีกครั้งในขั้นตอน self-reflection ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการและมีความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนี้การออกแบบการจัดการเรียนการสอนโดยเน้น ให้เป็นไปตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ตั้งแต่แรก ทำให้บทเรียนและกิจกรรมมีความเหมาะสมกับ

ระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน นักเรียนจึงรู้สึกว่าจะสามารถปฏิบัติตามได้จริง เพราะเป็นเรื่องใกล้ตัวและมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับที่นักเรียนทั้งระดับเก่งและระดับอ่อนชื่นชอบบทเรียนที่ 3 และ 4 มากที่สุด เพราะได้ฝึกพูดสื่อสาร ในฐานะที่เป็นทั้งผู้ขายและผู้ซื้อสินค้า สอดคล้องกับ Byrne (1991) ที่ระบุว่าความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ของการได้ลองฝึกใช้ภาษาของนักเรียน ในเรื่องของเวลาในการทำกิจกรรม นักเรียนทั้งในระดับเก่งและระดับอ่อนมีความคิดเห็นคล้ายกันว่ามีเวลาในการทำกิจกรรมไม่เพียงพอ เนื่องด้วยมีเวลาในการทำกิจกรรมทั้งหมด 50 นาที นักเรียนต้องการทำภาระงานออกมาให้ดีที่สุด เมื่อนักเรียนมีเวลาเตรียมตัวน้อยจึงทำให้นักเรียนมีความรู้สึกตื่นเต้นและกังวลเล็กน้อยในขั้นนำเสนอ (report)

ประเด็นที่นักเรียนในระดับเก่งและนักเรียนในระดับอ่อนมีความเห็นแตกต่างกันเล็กน้อยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น คือ นักเรียนในระดับอ่อนทุกคนมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่น สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนได้อย่างมาก ในขณะที่นักเรียนในระดับเก่งเห็นด้วยร้อยละ 80 อาจมีสาเหตุมาจากนักเรียนในระดับอ่อนรู้สึกว่าจะตนเองได้พัฒนาทักษะการพูดอย่างมาก เห็นการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของตนเองอย่างชัดเจนกว่า ในขณะที่นักเรียนในระดับเก่งบางคนอาจมีความรู้เดิม มีความมั่นใจและความกล้าแสดงออกในเบื้องต้นอยู่แล้ว นอกจากนี้นักเรียนให้ความคิดเห็นว่าเนื้อหาและการพูดเพื่อการขายสินค้าประจำท้องถิ่นเป็นประโยชน์และสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษที่สามารถเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ สร้างรายได้ให้ครอบครัวและยังตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรในท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งค่านิยมที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในครั้งนี้ยังสอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2558, 2560ข)

ถึงแม้ว่าบทเรียนจะถูกออกแบบมาให้มีเนื้อหาสาระตรงตามมาตรฐานตัวชี้วัดที่นักเรียนต้องนำไปใช้ในการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Test หรือ O-NET) จากการสังเกตผลคะแนนทดสอบของนักเรียนที่ผ่านการจัดการเรียนการสอนในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยยังไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญในการช่วยให้นักเรียนมีคะแนนผลทดสอบ O-NET สูงขึ้น เนื่องจากยังไม่มี การวิเคราะห์ที่ศึกษาแบบทดสอบอย่างละเอียด รวมถึงผลคะแนนทดสอบตามมาตรฐานตัวชี้วัดแต่ละด้านของนักเรียน ซึ่งสองส่วนมีข้อจำกัดในการเข้าถึงอย่างมาก อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นสามารถพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารและทัศนคติที่ดีของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้การวางแผนการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาที่สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัดตั้งแต่เริ่มแรกเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่แก่นักเรียนแต่เนิ่นๆ จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีเวลาเรียนรู้และฝึกฝนยาวนานมากขึ้น อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาและความคงทนของความรู้และทักษะ นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูผู้สอนกำหนดทิศทางและเป้าหมายของการสอนที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และอาจจะช่วยลดภาระงานและงบประมาณในการจัดติวนักเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบ O-NET อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากยังไม่มี การวิเคราะห์ที่ศึกษาตัวแบบทดสอบ O-NET อย่างละเอียด รวมถึงผลคะแนนทดสอบตามมาตรฐานตัวชี้วัดแต่ละด้านของนักเรียน เพื่อหาความสัมพันธ์และประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนที่มีผลต่อคะแนนทดสอบ ดังนั้นในอนาคตอาจมีการวิจัยที่ออกแบบวิธีการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับมาตรฐานตัวชี้วัดและศึกษาวิเคราะห์แบบทดสอบร่วมกับผลคะแนนทดสอบของนักเรียน เพื่อพัฒนานักเรียนและเตรียมความพร้อมสู่การทดสอบและยกระดับผลคะแนนทดสอบให้สูงขึ้นตามเป้าหมายของสถานศึกษาต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 [สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. [http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Tea_Eng_For_Lan\(M.A.\)/Kamonwan_D.pdf](http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Tea_Eng_For_Lan(M.A.)/Kamonwan_D.pdf)
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *แนวทางการจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นสมรรถนะทางสาขาวิชาชีพ*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560ก). *การขับเคลื่อนการศึกษามัธยมศึกษาไทย 4.0 เพื่อการมีงานทำแห่งศตวรรษที่ 21*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560ข). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579*. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- คมชัดลึก. (2560, 16 มีนาคม). *คิด(โชน)ของวัยทีน : เรียนอังกฤษแต่เด็กทำไมพูดไม่ได้*. คมชัดลึก. <https://www.komchadluek.net/news/edu-health/265267>
- จารึก อยะวงศ์. (2556, 20 กุมภาพันธ์). *เด็กไทยอ่อนภาษาอังกฤษ ผิดที่หลักสูตร*. ศูนย์รวมเว็บไซต์โรงเรียนในประเทศไทย. <http://www.educationnews.in.th/25502.html>
- พีรพัฒน์ ยางกลาง. (2556). กริยาวลีในภาษาอังกฤษ. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 35(1), 142-160.
- หริศศักดิ์ พลตรี. (2558). *ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]*. มหาวิทยาลัยศิลปากร. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/968>

ภาษาอังกฤษ

- Albino, G. (2017). Improving speaking fluency in a task-based language teaching approach: The case of EFL learners at PUNIV-Cazenga. *SAGE Open*, 7(2) 1-11.
- Bartz, H. (1979). *Testing oral communication in the foreign language classroom*. Center for Applied Linguistics.
- Byrne, D. (1991). *Teaching oral English*. Longman Group.
- Canale, M. & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
- Ekler, T., & Cinkara, E. (2018). The impact of the topic familiarity on EFL students' speaking scores. *Gaziantep University*, 2(2), 45-58.
- Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. Oxford University Press.
- Ghasemi, A. A., & Mozaheb, M. A. (2021). Developing EFL Learners' speaking fluency: Use of practical techniques. *MEXTESOL Journal*, 45(3), 1-13
- Gilakjani, A. P., & Ahmadi, S. M. (2011). The Effect of text familiarity on Iranian EFL learners' listening comprehension. *Journal of Language Teaching and Research*, 2(4), 783-789
- Harmer, J. (2007). *How to teach English*. Pearson Education Limited.

- Heaton, J. B. (1990). *Writing English language tests*. Longman Group UK.
- Kazemi, S. A., & Zarei, L. (2015). The efficacy of topic familiarity on oral presentation: Extensive speaking assessment task of Iranian EFL learners in TBLT. *International Journal of Applied Linguistics and English Literature*, 4(3), 93-97.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching*. Cambridge University Press.
- Munirah, M., & Muhsin, M., A. (2015). Using task-based approach in improving the students' speaking accuracy and fluency. *Journal of Education and Human Development*, 4(3), 181-190.
- Nunan, D. (2004). *Task-based language teaching*. Cambridge University Press.
- Porkaew, K. (2004). The roles of attitude and motivation in second and foreign language learning. *Thammasat University Language Institute Journal*, 69(1), 69-76.
- Prabhu, N. (1987). *Second language pedagogy*. Oxford University Press.
- Qiu, X. (2019). Functions of oral monologic tasks: Effects of topic familiarity on L2 speaking performance. *SAGE Journals*, 24(6), 745-764.
- Schmidt-Rinehart, B. C. (1994). The Effects of topic familiarity on second language listening comprehension. *The Modern Language Journal*. 78(2), 179-189.
- Thompson, C., & Millington, N. (2012). Task-based learning for communication and grammar use. *Language Education in Asia Journal*, 3(2), 159-167.
- Valette, R. M. (1977). *Modern language testing* (2nd ed.). Harcourt Brace Jovanovich.
- Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning* (3rd ed.). Addison Wesley Longman.